

ДВОР
ОТ
КРИЛА
И
РАЗРУХА

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *A Court of Wings and Ruin*

Text copyright © 2017 by Sarah J. Maas

Map copyright © 2017 by Kelly de Groot

This translation of *A Court of Wings and Ruin* is published by EGMONT BULGARIA by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

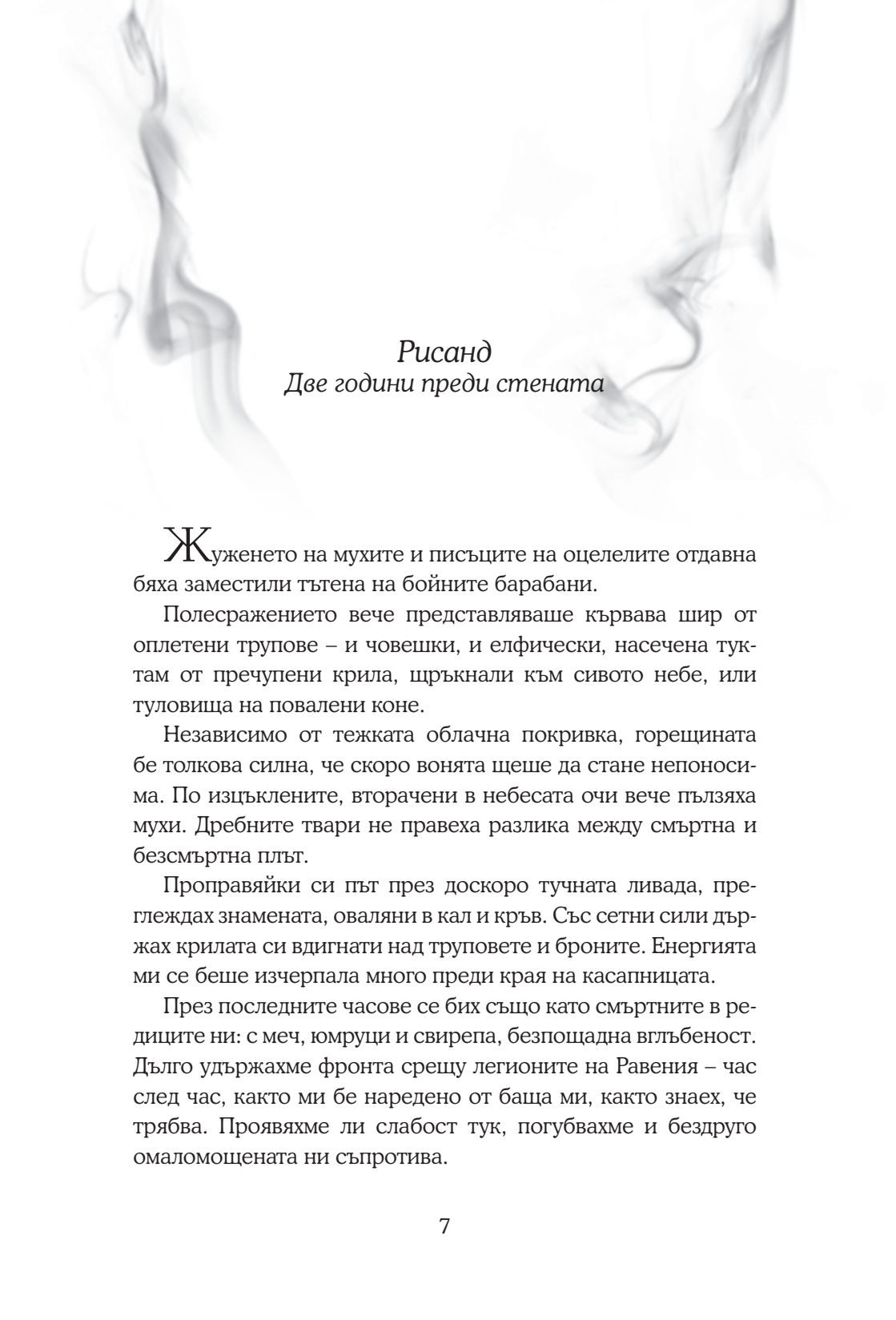
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2017

Тираж: 2500 бр.

ISBN 978-954-27-2094-2

Рисанд
Две години преди стената

Жуженето на мухите и писъците на оцелелите отдавна бяха заместили тътена на бойните барабани.

Полесражението вече представляваше кървава шир от оплетени трупове – и човешки, и елфически, насечена туктам от пречупени крила, щръкнали към сивото небе, или туловища на повалени коне.

Независимо от тежката облачна покривка, горещината бе толкова силна, че скоро вонята щеше да стане непоносима. По изцъклените, вторачени в небесата очи вече пълзяха мухи. Дребните твари не правеха разлика между смъртна и безсмъртна плът.

Проправяйки си път през доскоро тучната ливада, преглеждах знамената, оваляни в кал и кръв. Със сетни сили държах крилата си вдигнати над труповете и броните. Енергията ми се беше изчерпала много преди края на касапницата.

През последните часове се бих също като смъртните в редиците ни: с меч, юмруци и свирепа, безпощадна вглъбеност. Дълго удържахме фронта срещу легионите на Равения – час след час, както ми бе наредено от баща ми, както знаех, че трябва. Проявихме ли слабост тук, погубвахме и бездруго омаломощената ни съпротива.

Крепостта, извисяваща се зад гърба ми, беше твърде ценна, за да я предадем на Верноподаниците. Не само зароди местоположението ѝ в сърцето на континента, но и заради ресурсите, скрити зад стените ѝ. Заради ковачниците, димящи денонощно в западната ѝ част, въоръжаващи неуморно войските ни.

Пушекът от ковачниците сега се смесваше с този от кладите, които палеха зад мен, докато обхождах бойното поле, вирайки се в мъртвешките лица. Реших да изпратя всички войници, които можеха да се справят с това, да събират оръжия от жертвите и на двете армии. Имахме прекалено отчаяна нужда от тях, за да мислим за честта си. Особено при положение, че врагът изобщо не знаеше що е чест.

Покой – над полесражението тегнеше такъв покой в сравнение с клането и хаоса, които най-сетне секнаха преди няколко часа. Армията на Верноподаниците би отбой, вместо да се предаде, зарязвайки мъртвците си на гарваните.

Заобиколих един повален червеникавокафяв кон; очите на красивото животно си бяха останали облепени от ужас, а по окървавения му хълбок се рояха мухи. Ездачът му лежеше под него с усукано тяло и полуотсечена глава. Не от меч. Не, жестоките рани по врата му бяха от нокти.

Нямаше да се предадат лесно. Кралствата и земите, ламтящи за човешки роби, нямаше да се откажат от войната, освен ако ножът не опреше до кокал. И дори тогава... Още в самото начало научихме по трудния начин, че не зачитаха древните правила и ритуали на битката. А елфическите земи, изпратили свои воители да се бият рамо до рамо със смъртните... Изтребваха ни като плъхове.

Пропъдих с ръката си, наслоена с моята собствена и чужда кръв, една муха, която зажука до ухото ми.

Някога си мислех, че смъртта ще е нещо като спокойно завръщане у дома – сладка, тъжна приспивна песен, нежен зов към отвъдното.

Настъпих с бронирания си ботуш флагшока на един знаменосец от армията на Верноподаниците, размазвайки червеникава кал по глигана с големи бивни, извезан върху smaragdovия флаг.

Вече се питах дали приспивната песен на гибелта представляваше всъщност прелестна мелодия, или такава по-скоро беше жуженето на мухи. Дали мухите и белите червеи не бяха лакеи на Смъртта.

Бойното поле се простираше до хоризонта във всяка посока, освен към крепостта зад мен.

Три дни устоявахме на вражеските атаки; три дни се сражавахме и погивахме тук.

Но успяхме да отбием шурма им. Отново и отново прегрупирах човешките и елфическите войски, не пропуснахме Верноподаниците отвъд редиците си дори след като разбиха узвимия ни десен фланг с нови взводове на втория ден.

Точех от силата си, докато от нея не остана само дим във вените ми, а после впрегнах в действие илирианското си обучение, докато в света на останаха само мечът и щитът ми, единствените ми оръжия срещу вражеските орди.

Едно съдрано илирианско крило стърчеше от купчина трупове на Върховни елфи, сякаш цели шестима от тях се бяха борили срещу великия воин. Сякаш той ги бе повлякъл до един със себе си в отвъдното.

Сърцето ми изпълваше с бесен тътен цялото ми разбито тяло, докато извлачвах труповете един по един.

Подкрепленията пристигнаха призори на третия и последен ден, изпратени от баща ми след молбата ми за помощ. Заслепен от бойна ярост, дори не забелязах кой е взводът – само че е илириански. Все пак мнозина от воините се биеха със Сифони.

Ала в часовете, откакто спасиха кожата ни и обърнаха битката, не срещнах никого от братята си сред живите. Не знаех дали Касиан и Азриел изобщо са се сражавали с нас.

Азриел и не очаквах да зърна, защото баща ми го пазеше за шпионски мисии, но Касиан... Касиан можеше да е попаднал на бойното поле. Нямах да се учудя, ако баща ми го беше назначил във взвод, който изпращаше на сигурна смърт. И наистина – едва половината от воините излязоха живи от касапницата, тежко ранени и куцукащи.

Болезнените ми, окървавени пръсти се впиха в огъната броня и влажната, вкочанена плът, за да извлека и последния труп на Върховен елф от купчината, струпана върху загиналия илириански воин.

Тъмната коса, златистокафявата кожа... Същите като на Касиан.

Мъртвешкисивото лице обаче, виращо се в небето, не беше това на Касиан.

Свистяща въздишка се изниза от гърдите ми. Чувствах дробовете си разранени от бойния амок, устните си – сухи и напукани.

Имах нужда от вода – остра нужда. Наблизо още едни илириански крила стърчаха сред купчина трупове.

Запрепъвах се към нея, изпращайки съзнанието си на познатото тъмно, тихо място, докато изправях усукания врат на воина, за да погледна лицето под неукрасения му шлем.

Не беше Касиан.

Продължих през полето от трупове към следващия илирианец.

И към следващия. И към следващия.

Някои от тях познавах. Други – не. А полето от плът се простираше сякаш безкрай под небето.

Километър след километър. Кралство на гниещи мъртъвци.

И аз не спирах да търся.

ПЪРВА ЧАСТ

ПРИНЦЕСА НА МЪРШАТА

ГЛАВА 1

Фейра

Картината беше лъжа.

Живописна, красива лъжа, пълна с бледорозови цветя и ярки слънчеви лъчи.

Бях я започнала предишния ден като лежерен етюд на розовата градина, скътана зад отворените прозорци на ателието. Отвъд плетеницата от тръни и сатенени листа яркозелените хълмове се ширеха към хоризонта.

Безкрайна, несекваща пролет.

Ако бях нарисувала този проблясък от двора, както усетът ми диктуваше, картината щеше да изобразява раздиращи плътта тръни, цветя, недопускащи нито лъч слънчева светлина до по-дребните растения, и хълмове, обагрени в червено.

Но всеки замах с четката беше изчислен; всяко преливане на цветовете бе предвидено да изобрази не само пролетна идилия, но и ведро настроение. Не свършено щастие, но най-сетне изцерена от ужасите душа. Поне това разкриваше пресметливата ми ръка.

Може да се каже, че през последните седмици рисувах разположението на духа си също толкова внимателно, колкото и картините си. Както и че ако бях решила да се оголя така, както сърцето ми настояваше, образът ми щеше да е

украсен с кръвожадни хищнически нокти и ръце, душащи безпощадно всички около мен. Щях да облея позлатените стени с кръв.

Трябваше обаче да имам търпение.

Търпение, повтарях си с всеки щрих, с всеки свой ход през изминалите седмици. Незабавното отмъщение щеше да помогне само и единствено на бушуващия ми гняв.

Макар че във всеки свой разговор с тях чувах как Илейн ридае, докато я вкарвах в Котела. Погледнех ли ги, виждах как Неста вдига пръст срещу краля на Хиберн, сякаш го бележеше, обещавайки му смърт. Подуших ли ги, ноздрите ми наново се изпълваха с острия мирис на кръв, докато Касиан лежеше ранен върху тъмните камъни на онзи замък от кости.

Четката се счупи между пръстите ми.

Строшила бях светлата ѝ дръжка на две.

Изругах под носа си и надникнах първо към прозорците, после и към вратите. Това място гъмжеше от вечно наблюдаващи очи, затова не биваше да я изхвърлям в коша за боклук.

Запратих съзнанието си като мрежа около себе си, проверявайки за свидетели, за шпиони. Не намерих.

Вдигнах ръце пред себе си, хванала по едно парче от четката във всяка длан.

За миг си позволих да надзърна отвъд блясъка на татуировките, виещи се около ръката ми чак до лакътя. Белезите на истинското ми сърце. На истинската ми титла.

Велика господарка на Двора на нощта.

С мимолетна мисъл успях да възпламеня счупената четка.

Поглъщайки дърво, четка и боя, огънят дори не опари кожата ми.

Щом в ръцете ми остана само пепел, призовах вятър, който я помете от дланите ми, повличайки я през отворените прозорци.

За по-сигурно извиках и свеж полъх от градината да отнесе със себе си остатъците от дима, изпълвайки стаята ми с тежкия, задушлив аромат на розите.

Може би, след като приключех мисията си тук, щях да опожаря цялото имение. И щях да започна с розите.

Две приближаващи енергии почукаха на задната врата на съзнанието ми и аз грабнах нова четка, потопих я в най-близкото петно боя върху палитрата, сваляйки невидимата, тъмна мрежа, която бях издигнала около стаята, за да ме известява предварително за посетителите.

Когато вратите се отвориха, се мъчех да предам върху платното как слънчевите лъчи озаряват фините жилки на едно розово листенце, насилвайки се да забравя как някога ги бях виждала да вършат същото с илирианските крила.

Постарах се да изглеждам вглъбена в рисуването – попревих рамене, килнах леко глава. Ала далеч повече се постарах да надникна бавно през рамо, сякаш с огромни усилия се разделям с работата си.

Най-голямата битка обаче беше да залепя усмивка на лицето си. На очите си – основния издайник на искрената усмивка. Бях се упражнявала пред огледалото. Множество пъти.

Ето защо очите ми с лекота се сбърчиха в крайчетата, когато се усмихнах съдържано, но бодро на Тамлин.

На Люсиен.

– Извинявай, че те прекъсваме – поде Тамлин, претърсвайки лицето ми за следа от сенките, на които не забравях да изпадам в плен от време на време; които привиквах, за да го държа настрана, когато слънцето потънеше зад планинските склонове. – Но реших, че е добре да се подготвиш за срещата.

Преглътнах показно. Свалих четката. Превърнах се в тревожното, несигурно момиче, което бях някога... отдавна.

– Тоест... говорил си с Ианта? Наистина ли ще дойде?

Още не я бях виждала. Върховната жрица, която предаде сестрите ми на Хиберн, предаде нас на Хиберн.

И макар смътните, бързи доклади на Рисанд по връзката ни да смекчаваха поне част от дълбоките ми страхове... Тя беше отговорна за всичко. За случилото се преди седмици.

Отговори ми Люсиен, изучавайки картината ми, сякаш тършуваше из нея за доказателствата, които знаех, че издирва.

– Да. Тя... имала си е своите причини. И е готова да ти ги обясни.

Може би заедно с причините да докопча всеки мъж, когото харесаше, независимо дали той я искаше, или не. Дори Рис и Люсиен.

Чудех се какво ли смята Люсиен за това, както и за факта, че една от косвените жертви на приятелството ѝ с Хиберн се оказваше неговата другарка. Илейн.

Само веднъж бяхме разговаряли за Илейн, и то в деня след завръщането ми.

Въпреки намекна на Юриан за това как ще се отнесе Рисанд към сестрите ми – бях му казала, – въпреки онова, което знам за Двора на Нощта, няма да наранят Илейн и Неста както вие очаквате. Още не. Рисанд разполага с по-изобретателни начини да им причини зло.

Люсиен като че ли още се съмняваше.

Но все пак му бях загатнала с „дупките“ в паметта си, че вероятно аз самата не бях получила подобно „изобретателно“ отношение.

Идеята, че ми повярваха толкова лесно, че Рисанд би принудил някого да... Прибавих тази обида към дългия, дълъг списък с причини да им отмъстя.

Оставих четката и свалих изцапаната с боя престилка, просвайки я внимателно върху облегалката на стола, на който седях от два часа.

– Ще отида да се преоблека – пророних и отметнах хлабавата си плитка през рамо.

Тамлин кимна, без да ме изпуска от взор, докато вървях към тях.

– Картината ти е прекрасна.

– Имам още много работа по нея – отвърнах, извиквайки отново момичето, което отхвърляше похвалите и комплиментите, което искаше никой да не го забелязва. – Сега е пълна скръб.

Откровено казано, смятах я за една от най-добрите ми творби, колкото и лишена от душа да изглеждаше в моите очи.

– Май с всички ни е така – отбеляза Тамлин с колеблива усмивка.

Овладях импулса си да направя физиономия и вместо това му се усмихнах, докосвайки рамото му с ръка, докато го подминавах.

Десет минути по-късно, когато излязох от новата си спалня, Люсиен ме чакаше отпред.

Цели два дни свиквах да не ходя в старата – да завивам наядно от стълбите, а не наляво. В онази стара спалня не ме чакаше нищо.

Веднъж в деня, след като се върнах, надникнах вътре.

Изпотрошени мебели; съдрани чаршафи; разхвърляни дрехи, сякаш ме беше търсил в гардероба. Явно не допускаха никого вътре да я подреди.

Но всъщност лианите – тръните – я превръщаха в необитаема. Те бяха превзели старата ми спалня. Виеха се и пълзяха нагоре по стените, преплитаха се сред отломките. Като че се бяха изкачили чак до стаята ми по дървените решетки под прозорците ми, сякаш бяха минали сто години, а не броени месеци.

Старата ми спалня бе заприличала на гробница.

Хванах с една ръка меките розови воали на тюлената си рокля и затворих вратата след себе си. Люсиен остана облегнат на отсрещната.

Тази на собствената му стая.

Несъмнено той се беше погрижил да живее срещу него. Несъмнено металното му око вечно наблюдаваше покоите ми дори докато спеше.

– Изненадан съм, че изглеждаш толкова спокойна, като се имат предвид заканите ти от Хиберн – рече вместо поздрав Люсиен.

Заканите да избия човешките кралици и краля на Хиберн, Юриан и Ианта заради онова, което сториха на сестрите ми. На приятелите ми.

– Сам каза, че Ианта си е имала причини да постъпи така. Колкото и да съм бясна, мога поне да я изслушам.

Не бях съобщила на Люсиен какво знаех за истинската ѝ същност, защото това би наложило да му обясня, че Рис я бе изхвърлил от собствения си дом, за да защити себе си и членовете на двора си, и би повдигнало твърде много въпроси, би подкопало твърде много от старателно изтъкваните лъжи, закрилящи него и двора му – моя двор.

Макар че се чудех дали след случилото се във Веларис имаше смисъл. Враговете ни знаеха за града, знаеха, че там царят доброта и мир. И при първа възможност понечиха да го унищожат.

Чувството за вина заради шурма над Веларис, след като Рис го бе разкрил на човешките кралици, щеше да преследва другаря ми до края на безсмъртните ни животи.

– Тя ще съчини история, която би ти харесала – предупреди ме Люсиен.

Аз свих рамене, тръгвайки по застлания с килим пуст коридор.

– Сама ще реша дали е истина, или не. Но ми се струва, че ти вече си решил да не ѝ вярваш.

Той ме настигна и закрачи до мен.

– Въвлече две невинни жени в цялата тази каша.

– Стараела се е да защити съюза с Хиберн.

Люсиен ме хвана за лакътя и ме спря.

Позволих му, защото, ако се противопоставех, ако се от-
ветреех, както бях сторила в гората преди месеци, или ако
използвах някой илириански отбранителен трик, за да го
просна на земята, щях да се издам.

– Лоша идея.

Впих поглед в едрата, смугла ръка, стиснала лакътя ми.
После вдигнах очи към неговите – едното червеникавокафя-
во, другото от злато, бръмчащо тихо в кухнята си.

– Къде я държи? – попита шепнешком Люсиен.

Веднага разбрах за кого говори.

– Не знам – поклатих глава. – Рисанд разполага със сто
места, където би могъл да ги отведе, но се съмнявам да скрие
в някое от тях Илейн, след като аз знам за тях.

– Каж ми кои са. Дай ми списък.

– Припариш ли до територията му, мъртъв си.

– Оцелях, когато дойдох да търся теб.

– Тогава не знаеше, че съм му пленница. Позволи му да
ме вземе.

Лъжи, лъжи, лъжи.

Но за моя изненада, съвестта не ме загложди. Люсиен
освободи бавно лакътя ми.

– Трябва да я намеря.

– Та ти дори не познаваш Илейн. Връзката ви е просто
физическа реакция, потискаща здравия ти разум.

– Това ли се случва на вас с Рис?

Кротък, опасен въпрос. Ала аз призовах страха в очите
си, извлякох от паметта си спомени за Тъкачката, за Резбаря,
за червея Миденгард, за да се пропиет мирисът ми със стари
ужаси.

– Не ми се говори за това – отвърнах с дрезгав, треперлив
глас.

На централния етаж извън часовник. Благодарих без-
мълвно на Майката и закрачих бързо.

– Ще закъснеем.

Люсиен само кимна, но усещах погледа му върху гърба си, перпендикулярно в гръбнака ми, докато слизах по стълбището. За да се срещна с Ианта.

И най-сетне да реша как да я разкъсам на парчета.

Върховната жрица изглеждаше точно както си я спомнях – и от онова, което Рис ми бе разкрил от миналото, и от собствените ми блянове да издера очите ѝ със скритите си нокти, а после да изтръгна езика ѝ и да разпоря гърлото ѝ.

Гневът сякаш беше оживял в гърдите ми – ехтящ тътен, който ме приспиваше нощем и ме будеше сутрин. Пробвах да го укротя, когато влязох в трапезарията с Тамлин и Люсиен и стрелнах Ианта от другата страна на масата за вечеря.

Пак носеше светла качулка и сребърна диадема, инкрустирана с прозрачен син камък.

Като Сифон – мигом ми напомни за магическите камъни на Азриел и Касиан. И се запитах дали и нейният, подобно на тези на илирианските воители, не ѝ помагаше да овладее някоя буйна магическа дарба, превръщайки я в нещо контролируемо, смъртоносно. Никога не се явяваше без него, но пък и не я бях виждала да призовава сила, по-голяма от възпламеняването на кълбо елфическа светлина в стая.

Върховната жрица сведе тюркоазени очи към масата от тъмно дърво и качулката засенчи съвършеното ѝ лице.

– Нека първо ти се извиня най-искрено. Направих го, защото... защото вярвах, че изпълнявам твое желание, което не смееш да изречеш на глас, запазвайки в същото време добрите ни отношения със съюзниците ни в Хиберн.

Захаросани, отровни лъжи. Но трябваше да разкрия истинските ѝ подбуди... От седмици чаках тази среща. Преструвах се, че идвам на себе си, че забравям ужасите, преживени в плен на Рисанд.

– Защо бих пожелала такава съдба за сестрите си? – попитах с разтреперан, студен глас.

Ианта вдигна глава, оглеждайки озадаченото ми, макар и леко равнодушно лице.

– За да останеш с тях завинаги. А и преди това Люсиен бе открил, че Илейн е негова другарка, затова щеше да е... съкрушен, проумявайки, че има само няколко десетилетия с нея.

Щом чух името на Илейн от нейната уста, в гърлото ми се надигна яростно ръмжене, но побързах да го укротя, нахлузвайки маската на сляпо спокойствие, най-новата в арсенала ми.

– Ако очакваш благодарност от нас – обади се Люсиен, – доста ще почакаш, Ианта.

Тамлин му прати предупредителен поглед – и заради думите, и заради тона му. Нищо чудно Люсиен да убиеше Ианта, преди на мен да ми се отдаде възможност, и то само заради ужаса, на който беше подложил другарката му онзи ден.

– Не – пророни Върховната жрица с широко отворени очи, олицетворение на разкаянието. – Не, ни най-малко не очаквам благодарност. Нито прошка. Просто разбиране... Това е и моят дом. – С отмерен жест на фината си, окичена с пръстени и гривни ръка тя обгърна стаята, цялото имение. – На всички ни се е налагало да прибъгваме до съюзи, каквито никога не сме вярвали, че ще сключим... нежелани може би, да, но... Силите на Хиберн са неудържими. Вече можем само да се опитаме да оцелеем в стихията им като в могъща буря. – Тя надникна към Тамлин. – Толкова усърдно се подготвяхме за неизбежното нашествие на Хиберн, месеци наред. Да, допуснах жестока грешка и вечно ще се разкайвам за болката, която причиних, но нека продължим доброто си дело заедно. Нека осигурим оцеляването на земите и народа ни.

– На цената на колко живота? – попита Люсиен.

Тамлин за пореден път му стрелна предупредителния си поглед. Люсиен обаче не го отчете.

– Онова, което съзрях в Хиберн... – продължи той, стискайки подлакътниците на стола си толкова силно, че резбованото дърво простена. – Обещанията му за мир и неприкосновеност... – Той отново се спря, сякаш осъзнал, че Ианта като нищо може да предаде думите му на краля. Затова освободи хватката си върху стола и дългите му пръсти се свиха и отпуснаха, преди пак да обгърнат страничните дръжки. – Налага се да сме внимателни.

– И ще бъдем – обеща Тамлин. – Но вече приехме определени условия. Съгласихме се да направим някои жертви. Ако се провалим сега... дори с Хиберн зад гърба ни, трябва да поддържаме силен фронт. Заедно.

Той все още ѝ вярваше. Мислеше, че просто е допуснала грешка. Нямахше представа какво дебне зад красотата, дрехите и ритуалните напеви.

Но все пак същата тази слепота не му позволяваше да прозре какво дебнеше и под моята кожа. Ианта отново сведе глава.

– Ще се постарая да бъда достоен спътник на приятелите си.

Люсиен видимо полагаше неимоверни усилия да не врътне очи.

Тамлин обаче отвърна:

– Всички ще се постараям.

Май напоследък много залагаше на старанието.

Аз само преглътнах, по-силно, за да ме чуе, и кимнах бавно, без да откъсвам очи от Ианта.

– Повече никога не си позволявай такова нещо.

Наивно искане – точно каквото бе очаквала да ѝ отправя, ако съдех по бързината, с която кимна в отговор. Люсиен се облегна назад в стола си, нямаше намерение да казва друго.

– И все пак Люсиен е прав – изблъвах с образцова угриженост. – Какво ще стане с хората в двора ни по време на този конфликт? – Обърнах свъсен поглед към Тамлин. – Амаранта

вече ги потъпка. Не знам дали ще понесат живота в сянката на Хиберн. Страдаха достатъчно.

Тамлин стегна челюсти.

– Хиберн обеща, че нашият народ ще си остане незасегнат и невредим. – *Нашият* народ. Едва не се озъбих... но просто кимнах с разбиране. – Това е част от... уговорката ни. – Предал бе цял Притиан, всичко човешко в себе си, за да ме върне в двора си. – Поданиците ни ще са в безопасност по време на нашествието. И все пак издадох заповед семействата да се... преселят към източните ни земи. Поне за момента.

Хубаво. Явно тези потенциални жертви все пак бе предвидил – поне дотолкова го беше грижа за народа му; съзнаваше колко извратени игрички обичаше да играе Хиберн, както и че можеше да се закълне в едно, а всъщност да говори за съвсем друго. Щом вече изселваше най-застрашените... Така улесняваше работата ми тук. На изток, значи... запечатах в паметта си тази подробност. Щом на изток щеше да е безопасно, изглежда, че Хиберн щеше да нападне от запад.

Тамлин въздъхна.

– Това ме подсеща за втората причина, поради която свиках тази среща.

Приготвих се, докарвайки на лицето си изражение на вежливо любопитство.

– Първата делегация от Хиберн пристига утре – обяви той. Златистата кожа на Люсиен пребледня. Тамлин добави: – Юриан ще пристигне по пладне.

ГЛАВА 2

През последните седмици не бях чула нито един слух за Юриан и не бях виждала възкръсналия човешки командир от онази нощ в Хиберн.

Юриан бе възроден от Котела чрез потресаващите му останки, които Амаранта събираше като трофеи от петстотин години. През това време душата му бе пребивавала в плен, но напълно съхранена, притворена в магически запазеното му око. Командирът беше умопомрачен – бе загубил разсъдъка си дълго преди кралят на Хиберн да го възкреси, за да поведе човешките кралици по пътя на лековерното подчинение.

Тамлин и Люсиен не можеше да не знаят. Със сигурност бяха забелязали онзи безумен блясък в очите на Юриан.

Но... те май не възразяваха и че кралят на Хиберн държи Котела, способен да унищожи целия свят. Започвайки със стената. Единствената преграда между роящите се смъртоносни елфически армии и уязвимите земи на човеците.

Не, тази заплаха определено не караше Тамлин и Люсиен да будуват нощем. Нито им пречеше да канят такива чудовища в дома си.

След завръщането ми Тамлин обеща да ме включва в планирането, във всяка среща. И удържа на думата си, обяснявайки, че Юриан ще пристигне с още двама командири от Хиберн, а аз ще присъствам на срещата им. Пратениците наистина

щяха да огледат стената и да намерят най-подходящото място за разбиването ѝ, след като Котелът си възвърне силите.

Явно превръщането на сестрите ми в елфи ги беше изчерпало.

Злорадството ми от този факт не продължи дълго.

Защото вече знаех първата си мисия: да науча къде възнамеряваха да ударят стената и колко време беше нужно на Котела да възвърне мощта си. А после да предам информацията на Рисанд и останалите.

На следващия ден, след неспокойна нощ заради вечерята с гузната Ианта, която не пощади усилия да угодничи на двама ни с Люсиен, подбрах внимателно облеклото си. Жрицата явно искаше да се появи на срещата след хибернските командири. Цяла вечер чуруликаше как трябвало да им даде възможност да се запознаят с нас, преди да се намеси тя, но само един поглед към Люсиен ми позволи да разбере, че поне този път бяхме на еднакво мнение: навярно планираше някаква зрелищна поява.

Това обаче не объркваше *моите* планове.

Планове, които изпратих по връзката ми с Рис още на сутринта – думи и образи, летящи в погълнат от нощта коридор.

Не смеех да използвам връзката твърде често. Общувала бях с Рисанд само веднъж от пристигането си. Само веднъж, след като влязох в старата си спалня и зърнах превзелите я тръни.

Беше сякаш виках към далечно място, сякаш говорех под вода. *Невредима съм* – изстрелях по връзката. – *Скоро ще ти пратя още новини.*

Тогава изчаках, позволявайки на думите да пропътуват нужното разстояние в мрака, преди да попитам: *Живи ли са? Ранени ли са?*

Не си спомнях да съм го чувала толкова смътно по връзката ни дори докато живеех в това имение и той я използваше да проверява дали дишам, дали отчаянието ми не ме е погълнало.

Въпреки това Рисанд ми отговори само след минута. *Обичам те. Живи са. Възстановяват се.*

И само толкова. Като че за повече нямаше сили.

Онзи далечен ден се върнах унило в новите си покои, заключих вратата и обгърнах цялото място в стена от твърд въздух, за да не долови никой мириса на тихите ми сълзи, докато плачех свита на кълбо в ъгъла на банята ми.

Някога бях седяла в същата поза, съзерцавайки звездите през дългите, тъмни часове на нощта. Сега се вирах в безоблачното синьо небе отвъд отворения прозорец, слушах как птиците се надпяват и ми идеше да закрещя.

Не се бях осмелила да поискам повече подробности за Касиан и Азриел – нито за сестрите ми. Страхувах се да мисля колко тежко са пострадали и какво ще сторя, ако лечението им не потръгнеше. Какво ще изсипя върху главите на тези хора.

Възстановявах се. Бяха живи и се възстановявах. Напомнях си го всеки ден.

Дори до ден-дневен чувах писъците им, подушвах кръвта им.

Но не го разпитвах повече. Не рискувах да използвам връзката отново.

Нямах представа дали някой бе способен да проследява безмълвните послания между другари. Връзката обаче можеше да бъде проследена по мириса ѝ, затова играех опасна игра с нея.

Всички вярваха, че е била прекъсната, че мирисът на Рис още витае край мен, защото ме е изнудил, „присадил“ го е насила в мен.

Вярваха, че с времето и с разстоянието ще избледнее. Вероятно след седмици или месеци.

И когато доловяха, че не избледнява, че остава по мен... Точно тогава трябваше да атакувам – независимо дали съм събрала нужната информация.

Ала заради вероятността общуването по връзката да поддържа мириса ѝ силен... се налагаше да ограничи употребата ѝ. Макар че да не разговарям с Рис, да не чувам познатата ирония и хитрост в гласа му... Щях да ги чуя отново, обещавах си често. Пак щях да видя онази дяволита усмивка.

Мислех си точно за болката по лицето му при последната ни среща, за Рис, покрит от кръвта на Азриел и Касиан, когато на следващия ден Юриан и двамата командири от Хиберн се ответриха наред чакълестата входна алея на имението.

Юриан носеше същата лека кожена броня, а поривистият пролетен бриз развяваше кестенявата му коса пред лицето му. Като ни съзря на бялото мраморно стълбище пред къщата, устата му се изви в онази крива, самодоволна усмивка.

Извиках лед във вените си, студенината на двор, в който никога не бях стъпвала. Въпреки това призовах дарбата на господаря му, превръщайки жаркия си гняв в ледено спокойствие, докато Юриан крачеше високомерно към нас с ръка върху меча си.

Но не той, а двамата командири – един мъж и една жена – забиха острата треска на страха в сърцето ми.

Имаха вид на Върховни елфи; кожата им руменееше като тази на краля им и косите им бяха мастиленочерни, подобно на неговата. Вниманието ми обаче привлякоха най-напред празните им, безчувствени лица. Излъчваха равнодушие, придобито от хилядолетия на жестокости.

Щом Юриан спря в дъното на внушителното стълбище, Тамлин и Люсиен вече стояха като каменни воители до мен. Човешкият командир се подсмихна.

– Изглеждаш по-добре от последния път, в който те видях. Преместих очи към неговите. Но не отвърнах.

Юриан изсумтя и привика двамата командири напред.

– Позволете да ви представя Техни Височества принц Дагдан и принцеса Брана, племенник и племенница на краля на Хиберн.

Близнаци – навярно едно цяло не само заради могъществото си, но и поради вътрешната им връзка.

Тамлин явно си припомни, че това вече са негови съюзници, и пое надолу по стълбището. Люсиен го последва.

Беше ни предал. Беше предал Притиан – заради мен. За да си ме върне.

В устата ми се надигна пушек. Ето защо призовах мраз, който да го измести.

Тамлин сведе глава пред принца и принцесата.

– Добре дошли в дома ми. Приготвили сме стаи за всички ви.

– С брат ми ще отседнем в една обща – обяви принцесата.

Гласът ѝ прозвуча подвеждащо небрежен – почти момичешки. Отявлените ѝ безчувственост и властност намекваха съвсем друго.

Почти почувствах как пренебрежителният ѝ коментар подпали Люсиен. Аз обаче слязох по стълбите и като истинска господарка на къщата, каквато тези хора, начело с Тамлин, очакваха от мен да се нарека с радост, казах:

– Лесно ще го уредим.

Металното око на Люсиен избръмча и се насочи към мен, но аз запазих невъзмутимото си изражение, докато им правех реверанс. Пред врага. Кой ли от приятелите ми щяха да се опълчат срещу тях на бойното поле?

Дали Касиан и Азриел щяха да оздравеят достатъчно, че да се бият с голи ръце, камо ли да вдигнат меч? Не си позволих да размишлявам върху това – да си спомням как бе кръстил Касиан, докато разсичаха крилата му.

Принцеса Брана ме огледа: розовата ми рокля, косата ми, която Алис беше накъдрила и сплела като диадема на главата ми, бледорозовите перли на ушите ми.

Безвредна, хубавичка опаковка, идеална за леглото на Велик господар.

Брана сбърчи устни и надникна към брат си. Принцът ме беше оценил по същия начин, ако съдех по презрителната му усмивчица.

Тамлин изръмжа предупредително.

– Ако сте я огледали добре, бихме могли да преминем към уговорката ни.

Юриан се изкикоти тихо и тръгна нагоре по стълбището без друга покана.

– Просто са любопитни. – Люсиен се напрегна осезаемо от наглия му ход, от коментара му. – Не всеки век се случва да избухне война заради спора около притежанието на момиче. Особено момиче с такива... дарования.

Аз само се завъртях на пета и заизкачвах стълбището след него.

– Може би, ако ти си беше направил труда да обявиш война заради Мириам, нямаше да те напусне заради принц Дракон.

Сякаш студена вълна обля Юриан. Тамлин и Люсиен се сковаха зад гърба ми, разкъсвани между проследяването на разговора ни и съпровождането на двамата хибернски командири в къщата. След като лично обясних, че Азриел и мрежата му от шпиони са добре обучени, премахнахме ненужните слуги като предпазна мярка срещу издайнически уши и очи. Останаха само най-доверените.

Разбира се, бях забравила да спомена малката подробност, че Азриел беше изтеглил шпионите си още преди седмици, тъй като не желаше да рискува живота им заради някаква информация. И че беше в моя полза да ме наблюдават възможно най-малко хора.

Юриан спря на върха на стълбището и лицето му се превърна в маска на жестока смърт, докато изкачвах последните няколко стъпала към него.

– Мери си приказките, момиче.

Усмяхнах му се и го подминах с лежерна крачка.

– Или какво? Ще ме хвърлиш в Котела?

Влязох през входната врата и тръгнах към масата в центъра на вестибюла; цветята във високата ваза върху нея стигаха почти до кристалния полилей.

Само на няколко крачки оттук месеци по-рано се бях свила на кълбо от ужас и отчаяние. Точно от това място, от средата на вестибюла, Мор ме беше взела на ръце и ме бе изнесла от тази къща, освобождавайки ме.

– Чуй първото правило за посещението си тук – подхвърлих през рамо на Юриан, отправяйки се към трапезарията, където ни чакаше обядът. – Не ме заплашвай в собствения ми дом.

Фарсът, осъзнах след миг, беше подействал.

Не върху Юриан, който ме измери кръвнишки, докато се настаняваше на масата. А върху Тамлин, който погали бузата ми с кокалчето на показалеца си, минавайки покрай мен, без да подозира колко внимателно бях подбрала думите си, как бях подмамила Юриан да ми поднесе тази възможност на тепсия.

Това беше началната стъпка: да накарам Тамлин да повярва, истински да повярва, че обичам и него, и това място, и всички, които го обитават.

За да не заподозре нищо, когато дойдеше време да ги обърна един срещу друг.

Принц Дагдан изпълняваше всички желания и заповеди на близначката си, като че той беше мечът, с който принцесата разсичаше света.

Наливаше ѝ питиета и ги подушваше, преди да ѝ ги поднесе. Избираше ѝ най-хубавите парчета месо от платата и ги подреждаше старателно в чинията ѝ. Винаги оставяше на нея думата и нито веднъж не я поглеждаше със съмнение.

Една душа в две тела. И като ги наблюдавах как се спогаждат безсловесно, само с погледи, се питах дали пък... дали пък не са като мен. *Даемати.*

Щитовете в съзнанието ми бяха като стена от черен диамант още от пристигането ми. Но докато вечеряхме, а мълча-

ниятата се проточваха повече от разговорите, нещо ме караше да ги проверявам отново и отново.

– Утре потегляме към стената... – заобяснява Брана на Тамлин. По-скоро заповед, отколкото предложение. – Юриан ще ни съпровожда. Ще имаме нужда от войници, запознати с местонахождението на дупките.

Мисълта да се доближат толкова до земите на хората... но сестрите ми вече не живееха там. Не, сестрите ми се намираха някъде из необятната територия на собствения ми двор, закриляни от приятелите ми. Въпреки че баща ни щеше да се прибере от работното си посещение на континента само след месец-два. А още не бях решила как да му съобщя новината.

– Двамата с Люсиен можем да ви съпроводим – предложих.

Тамлин завъртя рязко глава към мен. Зачаках да чуя отказа му, категоричното му „не“.

Явно Великият господар наистина беше научил урока си, наистина беше готов да се *постарае*. Той просто махна към Люсиен.

– Официалният ми пратеник познава стената не по-малко от всеки войник.

„Позволяваш им го, съзнателно им позволяваш да разрушат стената и да плячкосват хората от другата ѝ страна.“ Думите се запреплитаха и засъскаха в устата ми.

Въпреки това се насилих да кимна на Тамлин, бавно, дори с леко нежелание. Знаеше, че никога няма да се примиря с решението му – момичето, което той вярваше, че се е върнало при него, винаги щеше да милее за родината си. В същото време си въобразяваше, че бих го понесла в негово име, *наше* име; че Хиберн няма да изстреби хората след краха на стената и че просто ще си присвоим земите им.

– Тръгваме след закуска – заявих на принцесата. А за Тамлин добавих: – С неколцина войници.

Той поотпусна рамене. Чудех се дали бе узнал как съм отбранявала Веларис. Както и това, че бях защитила Дъгата от легион зверове като Атора, че бях посякла самия Атор безмилостно, хладнокръвно заради жестокостта му към мен и близките ми.

Юриан премери Люсиен с воинския си поглед.

– Винаги съм се питал кой е направил окото ти, след като тя го е извадила.

Тук не говорехме за Амаранта. Никога не я допускахме в тази къща. И през всички онези месеци, в които живеех в имението след случилото се В недрата на Планината, умирах по малко всеки ден от усилието да потискам страховете и болката дълбоко в себе си.

За миг си позволих да сравня онова момиче с това, на което трябваше да се преструвам сега. То се съвземаше бавно, превръщаше се наново в девойката, която Тамлин бе взел под крилото си, бе хранил и обичал... преди Амаранта да прекърши врата ми след три месеца на мъчения.

Затова се наместих в стола си. Забих очи в масата.

Люсиен просто изгледа изпитателно Юриан пред безразличните лица на двамата хибернски командири.

– Имам една стара приятелка в Двора на Зората. Веща изобретателка. Умее да преплита машинариите с магия. Тамлин я убеди да ми изработи окото, колкото и рисковано да беше за нея.

Юриан му отвърна с ненавистна усмивка.

– Да не би малката ти другарка да си има съперница?

– Другарката ми не те интересува.

Юриан сви рамене.

– И теб не би трябвало да те интересува, като се има предвид, че сигурно вече половината илирианска армия я е минала.

Несъмнено единствено многовековното обучение възпираше Люсиен да прескочи масата и да му изтръгне гръкляна.

Ръмженето на Тамлин разклати чашите по масата.

– Или се дръж като почтен гост, Юриан, или ще спиш в конюшната при другите животни.

Юриан просто отпи от виното си.

– Справедливо ли е да ме наказвате само защото изтъквам истината? Никой от вас не е участвал във Войната, когато моите войски се съюзиха с илирианските скотове. – Той изгледа косо хибернските командири. – Предполагам, вие двамата сте имали удоволствието да се сражавате срещу тях.

– Запазихме крилата на генералите и господарите им като трофеи – отвърна с лека усмивка Дагдан.

Свихах цялата си воля, за да не надикна към Тамлин. Да не попитам къде държат двата чифта крила, които баща му бе запазил като трофеи, след като бе заклал майката и сестрата на Рисанд.

Рис беше казал, че са заковани на стената в кабинета му.

Не бях намерила нито следа от тях, когато тръгнах да ги издирвам при завръщането си тук, преструвайки се, че скитам от скука в един дъждовен ден. И в мазето не ги открих. Не срещнах и сандъци, нито заключени стаи, където можеше да са скрити.

Двете хапки печено агнешко, които се бях насилила да изям, се разбунтуваха в стомаха ми. Но поне отвращението беше логична реакция спрямо думите на хибернския принц.

Юриан ми се усмихна, кълцайки агнешкото в чинията си.

– Знаеш, че сме се били заедно, нали? Аз и твоят Велик господар. Дадохме отпор на Верноподаниците, борихме се рамо до рамо, докато не затънахме в кръв до пищялите.

– Той не е неин Велик господар – вметна Тамлин с притеснително спокойствие.

Юриан просто ми измърка:

– Сигурно ти е доверил къде крие Мириам и Дракон.

– Те са мъртви – заявих категорично.

– Котелът твърди друго.

Леден страх се намърда в стомаха ми. Вече беше опитал да възкреси Мириам. И не я беше открил сред мъртвите.

– Казаха ми, че са мъртви – повторих с отегчен, пропит с раздражение глас. Пъгнах още една хапка агнешко в устата си, толкова безвкусно в сравнение с ароматните ястия във Веларис. – Мислех, че си имаш по-важна работа, отколкото да се вманиачаваш по избягалата си любовница.

Очите му просветнаха, лъснали от петвековна лудост. Той набоде парче месо на вилицата си.

– Приказва се, че ти пък си оправила Рисанд още преди да избягаш от собствения си любовник.

– *Достатъчно!* – изръмжа Тамлин.

И тогава го усетих. Почукване в дъното на съзнанието ми. Прозрях плана им, видях го съвсем ясно: да ни разярят, да отвлекат вниманието ни, докато двамата мълчаливи командири се промъкват в съзнанията ни.

Моето беше предпазено с щит. Но това на Люсиен... на Тамлин...

Разперих като мрежа онази моя сила, целуната от нощта. И пресрещнах двете мазни пипала, устремени към съзнанията на Люсиен и Тамлин, досущ като копия, хвърлени от другата страна на масата.

Нападнах ги. Двете пипала отскочиха от черната диамантена бариера, с която обградих съзнанията на Люсиен и Тамлин, а Дагдан и Брана се блъснаха назад в столовете си, сякаш ги бях цапардосала с юмрук.

Командирите стрелнаха тъмни очи към мен. Аз не трепнах от погледите им.

– Какво има? – попита Тамлин и чак тогава осъзнах колко тихо бе станало в трапезарията.

Свъсих вежди в театрален жест на недоумение.

– Нищо. – Сетне се усмигнах мило на принца и принцесата. – Техни Височества сигурно са уморени след дългото пътуване.

За всеки случай нахлух в съзнанията им, натъквайки се на стена от бяла кост.

Раздрах с черни нокти щитовете им и двамата изтръпнаха.

Предупредителният удар си имаше своята цена. В слепочията ми запулсира болка. Но просто се върнах към храната си, без да отчитам намигването на Юриан.

Никой не проговори до края на обяда.

ГЛАВА 3

Пролетната гора притихна, докато яздехме сред напъпилите дървета. Птиците и дребните твари се бяха изпокрили дълго преди да минем оттам.

Не от мен, нито от Люсиен, нито пък от тримата стражи, които ни следваха на почтително разстояние. Бувувала бях през почти цялата нощ, обхождайки имението наум, издирвайки някаква следа, че Дагдан и Брана използват влиянието си на даемати върху някой друг. За щастие, умението да разбивам проклетия, което бях наследила от Хелион Заклинателя, Велик господар на Двора на Деня, не отчете никакви магии, освен заклинанията около самата къща, предотвратяващи и ответряването, и доветряването.

Тамлин ми се стори напрегнат на закуска, но не ме накара да си остана у дома. Дори си позволих да го изпробвам, любопитствайки какво му има, а той отвърна просто, че го боляла главата. Люсиен го потупа по рамото и му обеща да се грижи за мен. Едва не се изсмях на думите му.

Смехът обаче беше далеч от устните ми сега, когато стената пулсираше и вибриреше наблизко, тежко, отвратително присъствие, което се виждаше от цял километър. А от толкова близо... Дори конете ни бяха нервни; като ги вързахме за ниско надвисналите клони на цъфналите кучешки дрянове, замятаха глави и затъпкаха тревожно на място по покритата с мъх земя.

– Пролуката в стената е ето там – обади се Люсиен, явно не по-доволен от мен да пътува в подобна компания.

Дагдан и Брана поеха след него, смачквайки опадалите розови цветове, а Юриан се отцепи да проучи околността. Стражите пък останаха при конете ни.

Аз последвах Люсиен и командирите, като гледах да вървя на известно разстояние зад тях. Знаех, че елегантните ми, изтънчени дрехи нямаше да накарат принца и принцесата да забравят, че подире им крачи друг даемат. Въпреки това умишлено бях подбрала бродирания си сапфиренозелен жакет и кафяв панталон, украсен единствено с инкрустираните със скъпоценни камъни нож и ножница, които Люсиен ми беше подарил. Преди цяла вечност.

– Кой е пробил тази дупка в стената? – попита Брана, оглеждайки пролуката, която ние не виждахме.

Стената беше напълно невидима, затова само я усещахме – като място, откъдето въздухът внезапно бе изсмукан.

– Не знаем – рече Люсиен. Той скръсти ръце и слънчевите лъчи, проникващи през короните на дърветата, озариха златистите бродерии на светлокафявия му жакет. – На някои места стената сама се руши през вековете. Тази дупка тук е голяма само колкото да се промъкне един човек.

Близнаците се спогледаха. Аз ги настигнах и вперих взор в пролуката, в стената около нея, чиято... *неестественост* караше всеки мой инстинкт да отстъпи назад.

– Аз минах оттук. В самото начало.

Люсиен кимна, а другите двама вдигнаха вежди. Но аз сторих крачка към Люсиен, почти докосвайки ръката му със своята, за да служи като преграда помежду ни. Тази сутрин на закуска принцът и принцесата не посмяха да изпробват щитовете ми. А сега трябваше да ги заблудя, че физическото им присъствие ме плаши. Брана забеляза колко близо стоя до Люсиен; как той пристъпва леко пред мен, за да ме брани.

Мъничка, студена усмивка изви устните ѝ.

– Колко дупки има в стената?

– Преброили сме три по протежение на цялата ни граница – отвърна стегнато Люсиен. – Плюс една в морето, на около два километра от брега.

Маската на равнодушието остана върху лицето ми, докато той им сервираше информацията.

Брана поклати глава и тъмната ѝ коса сякаш погълна слънчевата светлина.

– Морските проходи не са ни от полза. Трябва да я разбием по суша.

– Със сигурност и на континента има уязвими места.

– Кралиците им упражняват още по-слаба власт върху поданиците си дори от вас – коментира Дагдан.

Аз попих думите му, обмисляйки ги.

– Тогава ще ви оставим да проучите тази дупка – заявих. – Като приключите, ще потеглим към следващата.

– Тя е на два дни езда оттук – възрази Люсиен.

– Тогава ще планираме ново пътуване – отвърнах лаконично. И преди Люсиен да ми се противопостави, настоях: – А третата дупка?

Люсиен потупа с крак по мъха, но отговори:

– Два дни езда отвъд втората.

Обърнах се към хибернските командири и вдигнах въпросително вежда.

– И двамата ли можете да се ответряте?

Брана се изчерви и изопна гръб. Този път Дагдан взе думата:

– Само аз мога. – Явно беше пренесъл и Брана, и Юриан. Той добави: – Броени километри, ако нося други.

Просто кимнах и тръгнах към гъсталак от ниско приведени кучешки дрянове, а Люсиен ме последва. Щом наоколо останаха само шумолящи розови цветове и слънчеви лъчи, пронизващи горския купол от преплетени клони, когато принцът и принцесата насочиха вниманието си към стената,

твърде далеч да ни виждат и чуват, аз седнах на една гладка, оголена скала.

Люсиен се настани на земята до близкия дънер и кръстоса покритите си с ботуши глезени.

– Каквото и да си намислила, от мен да знаеш, че ще ни наakisне в дълбока помия.

– Нищо не съм намислила.

Взех един паднал розов цвят и го завъртях между палеца и показалеца си.

Златното му око ме прихвана, щракайки тихо.

– Виждаш ли изобщо с това нещо?

Той не ми отговори.

Хвърлих цвета върху мекия мъх между нас.

– Нямах ми доверие? След всичко, което преживяхме заедно?!

Люсиен втренчи свъсен поглед в розовия цвят, без да изрече и дума.

Аз изрових от раницата си манерката с вода.

– Ако беше живял по време на Войната – попитах го, отпивайки глътка, – на тяхна страна ли щеше да се биеш, или на страната на човеците?

– Щях да участвам в човеко-елфическия съюз.

– Дори баща ти да беше от противниковия лагер?

– Особено ако баща ми беше от противниковия лагер.

Но Берон беше участвал в съюза, ако си спомнях правилно уроците по история, които Рис ми предаваше преди толкова много месеци.

– А сега си готов да тръгнеш на война под знамето на Хиберн.

– Направих го и заради теб, в случай че не знаеш. – Студени, тежки думи. – Отидох с него да те спасяваме.

– Не съм предполагала колко силна мотивация може да се породи от гузната съвест.

– Онзи ден ти... си тръгна – додаде той, умишлено избягвайки другата дума: „напусна“. – Прибрах се в имението

преди Тамлин, новината ме застигна при границата и веднага хукнах насам. Но от теб беше останал само пръстенът, разтопено парче метал между камъните по пода на гостната. Отървах се от него, преди Тамлин да дойде.

Опипващо почвата, прецизно построено изказване. Почиващо върху фактите, според които не е имало отвличане.

– Разтопиха го на пръста ми – излъгах.

Гърлото му потрепери, но той просто поклати глава, а слънцето, процеждащо се през горския балдахин, проблесна по червената му като жарава коса.

Поседяхме в мълчание няколко минути. Чу се шумолене на шума и тих говор – командирите приключваха работата си. Стегнах се и премислих думите, с които трябваше да си послужа, за да не възбудям подозрения.

Сетне пророних тихо на Люсиен:

– Благодаря ти, че дойде да ме вземеш от Хиберн.

Той зачовърка мъха до себе си, стиснал челюсти.

– Беше капан. Мислех, че тръгваме за... друго.

Едва се съдържах да не оголя зъби. Вместо това отидох да седна до него край широкия дънер.

– Ужасна работа – заявих искрено.

Той изсумтя тихо.

Побутнах с коляно неговото.

– Не позволявай на Юриан да те подмами. Просто се пробва да открие слабите места в отношенията ни.

– Знам.

Обърнах лице към него и опрях настойчиво коляното си в неговото.

– Защо? – попитах. – *Защо* му е на Хиберн да постъпва така, освен от извратена жажда за завоевания? Какво го тласка към подобни зверства? Народът му? Омраза? Арогантност?

Най-накрая Люсиен вдигна поглед към мен и фините релефни орнаменти по златното му око ми се сториха още по-изумителни отблизо.

– Според теб...

Брана и Дагдан се появиха откъм хрусталака и ни изгледаха смръщено.

Но Юриан – плътно зад тях, сякаш досега им бе обяснявал какво е открил – се усмихна, като ни зърна да седим с опрени колене и почти долепени носове.

– Внимавай, Люсиен – ухили се подигравателно воинът. – Знаеш какво се случва с всеки, дръзнал да докосне притежанията на Великия господар.

Люсиен му се озъби, а аз го стрелнах предупредително.

– *Виждаш ли?* – прошепнах му тихо.

И въпреки Юриан, въпреки злорадите изражения на командирите, едното ъгълче на устата му се изви в лека усмивка.

Ианта ни чакаше при конюшната, като се върнахме.

Организирана бе внушителната си поява в самия край на закуската преди няколко часа, влизайки с грациозни стъпки в трапезарията тъкмо когато слънцето пускаше дългите си снопове от чисто злато през прозорците.

Не се и съмнявах, че нарочно бе уцелила точно този момент, също както преднамерено спря по средата на един от сноповете лъчи, и то под такъв ъгъл, че косата ѝ да засияе, а скъпоценният камък на главата ѝ да лумне в син пламък. Бих кръстила подобна картина „Еталон за благочестие“.

След като Тамлин я представи накратко, тя се зае да гука на Юриан, който я зяпаше намръщено, като че беше някое нахално насекомо, жужащо в ухото му.

Дагдан и Брана слушаха умилкванията ѝ с такава досада, че започвах да се питам дали двамата не предпочитаха единствено собствената си компания. И то кой знае в колко скверни измерения. В очите им не се четеше нито искрица интерес към красавицата, по която обикновено точеха лиги

и мъже, и жени. Навярно плътската им страст отдавна бе източена до последна капка вкупом с душите им.

В крайна сметка хибернските командири и Юриан изтърпяха Ианта около минута, преди да съсредоточат вниманието си в храната. Обида, която несъмнено обясняваше защо жрицата бе решила да ни посрещне тук още на влизане в имението.

Аз самата яздех за пръв път от месеци и почти не можех да помръдна от болезнена скованост, докато спътниците ни слизаха от конете си. Затова хвърлих дискретен, умолителен поглед към Люсиен, който се подсмихна не особено прикрито и закрачи важно към мен.

Преди да се разотидат, хибернските пратеници забелязаха как Люсиен ме хваща през кръста с широките си ръце и с лекота ме сваля от коня, оставяйки ме до Ианта.

Аз го потупах по рамото за благодарност. А той, вечният кавалер, ми отвърна с поклон.

Понякога ми беше трудно да го мразя. Да си спомня каква роля играя.

– Надявам се, че пътуването е било успешно – изчурулика Ианта.

Посочих с брадичка към кралските особи.

– На тях като че ли им хареса.

И наистина, явно резултатът от огледа им беше задоволителен. Все пак не смеех да задавам прекалено много въпроси. Още не.

Ианта сведе глава.

– Слава на Котела!

– Какво искаш? – попита безучастно Люсиен.

Тя се засегна, но вирна брадичка и кръстоса ръце.

– Ще организираме тържество в чест на гостите ни. И едновременно по случай Лятното слънцестоене след няколко дни. Исках да го обсъдим с Фейра. – Двулична усмивка. – Стига да не възразяваш.

– Не възразявам – отвърнах, преди Люсиен да е казал нещо, за което щеше да съжалява. – Дай ми един час да хапна и да се преоблека. После ще дойде в кабинета.

Вероятно прозвучах малко по-самоуверено отпреди, но тя просто кимна. Аз хванах Люсиен под ръка и го поведох напред.

– До скоро! – казах на Ианта и усетих погледа ѝ върху нас, докато излизахме от сенчестата конюшня под яркото обедно слънце.

Тялото му беше напрегнато, почти разтреперано.

– Какво е станало помежду ви? – изсъсках, като се загубихме от очите ѝ сред живите плетове и чакълестите алеи на градината.

– Не си струва да ти обяснявам.

– Когато... ме отвлякоха – запънах се, след като едва не си признах, че съм си *тръгнала*, – Ианта и Тамлин...

Не се преструвах, че стомахът ми се свива.

– Не – рече дрезгаво той. – Не. Когато дойде Каланмай, той отказа. Направо отказа да участва. Замених го в Ритуала, но...

Бях забравила. И за Каланмай, и за Ритуала. Изчислих дните наум.

Нищо чудно, че бях забравила. По онова време се намирах в планинската колиба. С Рис вътре в мен. Сигурно онази нощ бяхме сътворили наша собствена магия.

Но Люсиен...

– Ти ли заведе Ианта в пещерата на Каланмай?

Той не смееше да ме погледне в очите.

– Тя настоя. Тамлин беше... Нещата вървяха на зле, Фейра. Отидох вместо него и изпълних дълга си към двора. Озовах се там по своя собствена воля. И изпълнихме Ритуала.

Не беше странно, че го беше оставила на мира. Получила беше онова, което искаше.

– Моля те, не казвай на Илейн. Когато... когато я намерим – додаде той.

Може и да беше изпълнил Великия ритуал с Ианта по своя собствена воля, но определено не му беше доставило удоволствие. Някаква граница беше нарушена – безвъзвратно.

И сърцето потрепна в гърдите ми, като му отвърнах без нито капка фалш:

– Няма да кажа на никого. – Ножът и коланът сякаш натежаха около кръста ми. – Ще ми се да съм била там, за да го спра. Трябваше да бъда там. – Пророних искрено.

Люсиен стисна ръката ми. Заобиколихме някакъв жив плет и къщата се издигна пред нас.

– Ти си ми по-добър приятел, Фейра – промълви тихо той, – отколкото аз някога съм бил за теб.

Алис оглеждаше със свъсени вежди двете рокли, окачени на вратата на гардероба, заглаждайки с дълги, смугли пръсти шифона и коприната.

– Не знам дали можем да ги отпуснем в талията – отбеляза накрая, без дори да надникне към ръба на леглото, където седях. – Толкова ги стеснихме, че не е останал достатъчно плат... Май ще трябва да си поръчаш нови.

Чак тогава се обърна към мен, плъзвайки очи по загърнатото ми в халат тяло.

Знаех какво вижда – онова, което лъжите и отровните усмивки не можеха да скрият. Докато живеех тук след случилото се с Амаранта, почти се бях стопила. А незнайно как, след всички издевателства на Рис, при него си бях върнала загубеното тегло, бях натрупала мускули и на мястото на някогашната болнава бледост сега лицето ми имаше приятен слънчев загар.

За жена, която уж бяха изтезавали месеци наред, изглеждах учудващо добре.

Погледите ни се сключиха през стаята. Тишината нарушаваха само далечните гласове на шепата останали прислужни-

ци в коридора, заети с пригответленията за слънцестоенето на идната сутрин.

През последните два дни се бях преструвала на хубавичката галеница, която допускаха на срещи с хибернските пратеници главно защото си мълчеше. И те бяха предпазливи като нас, избягваха въпросите на Тамлин и Люсиен за ходовете на войските си, за чуждестранните си съюзници – и тези в Притиан. Не научавахме нищо от срещите, защото те искаха да научат за нашите въоръжени сили.

И за Двора на Нощта.

Пробутвах на Дагдан и Брана съвършена смесица от истини и лъжи. Разполагах илирианските орди сред планините и степите, но посочвах най-силните им кланове като най-слаби; говорех за ефективността на онези сини камъни от Хиберн срещу силите на Касиан и Азриел, но пропусках да спомена колко лесно успяваха да се справят с тях. При въпросите, на които не можех да се изплъзна, прибъгвах до загуба на паметта или прекалено травмиращи спомени.

Но колкото и умело да си служех с измислици и машиниции, принцът и принцесата бяха твърде предпазливи, за да издадат полезна информация. Колкото и старателно да премислях обясненията си, Алис някак разкриваше дребните пропуски в историите ми, които дори аз не можех да потуля.

– Дали имам рокли, които бих могла да облека за слънцестоенето? – попитах небрежно, когато мълчанието се проточи твърде дълго. – Розовата и зелената ми стават, но вече съм ги обличала по три пъти.

– Никога не те е било грижа за такива неща – изцъка с език Алис.

– Нямам ли право да размисля?

Тя присви леко тъмните си очи. Но все пак отвори вратите на гардероба, разлюлявайки роклите в него, и се зае да го претърсва.

– Може да облечеш това.

От тъничките ѝ пръсти висеше тюркоазен тоалет от Двора на Нощта. Сърцето ми подскочи.

– Точно това ли... но защо... – Думите се изтъркаляха от устата ми, едри и хлъзгави, и аз дръпнах вътрешния си повод, за да се спра. После изправих рамене. – Никога не съм те смятала за жесток човек, Алис.

Тя изсумтя. И хвърли дрехите обратно в гардероба.

– Тамлин разкъса другите два комплекта. Този оцеля, защото беше в грешното чекмедже.

Пуснах една нишка от съзнанието си към коридора, за да се уверя, че никой не ни подслушва.

– Беше много разстроен. Ще ми се да беше унищожил и този комплект. – Тя скръсти кльощави ръце пред гърдите си. – Онзи ден бях там. Видях Мориган. Съзрях как бръква в магическия ти пашкул и те вдига като дете. Умолявах я да те изведе.

Преглътнах, и то не съвсем престорено.

– Не съм му го казвала. На никого не съм проронила и дума. Позволих им да си мислят, че са те отвлекли. Но ти я прегърна, а тя беше готова да избие всички ни заради случилото се.

– Не знам откъде ти хрумна.

Загърнах се по-плътно в копринения си халат.

– Прислужниците говорят. В недрата на Планината нито веднъж не чух, нито видях Рисанд да посяга на свой слуга. На стражите, на копоите на Амаранта, на хората, които му бе наредено да убие, да. Но никога на слабите. На беззащитните.

– Той е чудовище.

– Разправят, че си се върнала променена. Объркана. – Тя се изкикоти. – Не си правя труда да им обяснявам, че се върна точно каквато трябва. Най-накрая си себе си.

Пред мен зейна бездна. Граници – тук имах граници, и оцеляването ми, оцеляването на Притиан зависеше от

това дали ги спазвах. Станах от леглото с леко тресящи се ръце.

Алис обаче продължи:

– Братовчедка ми работи в двореца на Адриата.

Дворът на Лятото. Алис беше родом от Двора на Лятото, но беше избягала тук с двамата си племенници след бруталното убийство на сестра ѝ по време на управлението на Амаранта.

– Слугите трябва да са скритите очи и уши на знатните особи, но те самите виждат и чуват достатъчно, когато никоой не знае, че са наблизо.

Тя ми беше приятелка. Рискувала бе живота си, за да ми помогне В недрата на Планината. Стояла беше до мен през месеците след това. Но ако сега застрашеше мисията ми...

– Братовчедка ми каза, че са те видели. Здрава, усмихната и щастлива.

– Беше поза. Той ме принуди да се държа така.

Лесно призовах окаения трепет в гласа си.

Тя обаче се подсмихна многозначително.

– Щом казваш.

– Да, казвам.

Алис извади кремава рокля.

– Тази нито веднъж не си я обличала. Бях я поръчала за деня след сватбата ти.

Не подхождаше на булка, но излъчваше невинност. Чистота. Точно такава не бих погледнала след престоя си В недрата на Планината, защото не би ми харесало да я съпоставям с почернената си душа. Сега обаче... Посрещнах погледа на Алис и се запитах кой ли от плановете ми бе разбулила.

– Ще го кажа само веднъж – прошепна тя. – Каквото и да си намислила, умолявам те да не намесваш момчетата ми. Отмъсти си както решиш, но, моля те, пощади поне тях.

„Никога не бих...“, почти подхванах. Вместо това само поклатих глава, свъсила вежди в пълно недоумение и смут.

– Искам единствено да си върна тукашния живот. Да се изцера.

Да изцера тези земи от покварата и мрака, плъзнали по тях.

Алис като че ли проумя неизреченото. Закачи роклята на вратата на гардероба, разпервайки свободните ѝ, лъскави поли.

– Облечи тази за слънцестоенето – рече тихо.

Послушах я.